

Haak

Saab.

„Herre! havde du været her, da var min Broder ikke død.“ Disse Ord rettede Martha til Jesus, da hendes Broder Lazarus var død. De udtrykker den dybe Hjertesorg, der erfares af Millioner, naar deres kære tages fra dem ved Døden. Saare mange Tanker gennemstrømmer Sindet ved en saadan Lejlighed, — havde vi bare gjort dette eller hint, eller havde vi blot sendt Bud efter en anden Doktor. Eller om Døden skyldtes en Ulykke paa Rejse, siger vi, oh! om vore kære ikke havde begivet sig ud paa den Tur, vilde det ikke være sket. I Marthas Tilfælde tænkte hun, at det var Jesu Fraværelse, der førte til hendes Broders Død, og hun var derfor tilbøjelig til at dadle ham.

Og mange har delt Marthas Synspunkt, idet de har følt, at paa en eller anden Maade var Herren ansvarlig for deres kæres Død, eller han kunde i det mindste have forhindret Tragedien i at indtræffe. Saa spørger de, h v o r f o r ? — De forestiller sig, at de maaske har gjort noget, der, mishagede Gud, eller

at det var den afdøde, der muligvis blev straffet for at have gjort Uret. Og maaske tænker de med Skælven paa, om dette skulde være sandt, hvorledes er da nu den bortgangnes Tilstand? Lider han eller hun det, som er værre end Døden?

Blandt de Tanker, der plager saa mange, naar Døden besøger Hjemmet, er ogsaa det stadigt ubesvarede Spørgsmaal om, hvad der ligger paa den anden Side Graven? Skal vi nogen Sinde se vore kære igen? Er de lykkelige nu, og skal vi en Dag forenes med dem i deres Lykke? Vore Hjerter længes efter afgjorte Svar paa alle disse forvirrede Spørgsmaal, der fremkommer af vor Sorg. Og disse Spørgsmaal kan virkelig besvares, og Svarene findes i Guds Ord.

Hvorfor dør Menneskene i det hele taget? Mange vil være tilbøjelige til at svare, at det er naturligt for Mennesker at blive gamle og dø; men der er en Svaghed i dette Svar, og den er, at Millioner dør, før de bliver gamle. Den uhyggelige Høstmand — Døden — anser ikke Personer, for han slaar unge saavel som gamle ned, ogsaa hellige og Syndere. Men om det er et Barn eller Forældre, der er oppe i Aarene, der gaar bort, er Chocket lige stort. Vi gør

os aldrig fortrolig med Døden, og selv efter Tusinder af Aars Erfaringer med dette Uhyre, er den menneskelige Slægt ikke bleven vant til hans Besøg, de kommer altid som en uvelkommen Overtaskelse. Saa er der da i Virkeligheden ikke noget, der hedder at dø en „naturlig Død“, for Døden er altid unaturlig og uønsket.

Bibelen forklarer, at Menneskene dør paa Grund af Synd — det er ikke den enkeltes Synd, der bliver slaaet ned af Døden, men paa Grund af den oprindelige Synd, vore første Forældres Synd.

Apostelen forklarer, at gennem dem kom Synden ind i Verden, „og Døden ved Synden“. (Rom. 5,12). Ved Arv er vi alle Medlemmer af en døende Slægt. Det er godt at huske paa dette, naar Døden kommer til vore Hjem, for det hjælper os til at erkende, at denne tragiske Erfaring ikke skyldes vor Mangel paa Interesse eller Omsorg, og at den ikke er nogen særlig Straf ,hverken for den døde eller over de Slægtninge, som bliver tilbage. Vore kære dør, fordi „alle i Adam dør“. Og desuden kan vi finde Trøst i det vidunderlige Løfte fra Guds Ord, at „ligesom alle dør i Adam, saa skal alle levende gøres i Kristus“. (1. Kor. 15:22).

Fredelig Søvn.

Lad os i Tankerne gaa tilbage til Jesu Tid og til den kære Familie i Betania — Maria, Martha og Lazarus —, og derfra samle nogle meget oplysende og opmuntrende Tanker.

Det synes, som Jesus var en særlig Ven af denne Familie, og de tog det for givet, at Jesus vilde komme dem til Hjælp, saa snart han hørte, at Lazarus var blevet syg. Jesu Gerning havde paa den Tid ført ham bort fra Betania, men de to Søstre sendte Bud til ham og lod sige: „Herre! se, han, som du elsker, er syg.“ (Johs. 11:3).

Jesus modtog dette Budskab uden at foretage sig noget i to Dage. Da sagde han til sine Disciple: „Lazarus, vor Ven, er sovet ind, men jeg gaar for at vække ham.“ (Joh. 11:11). Denne Udtalelse kom som en Overraskelse for hans Disciple. Ogsaa de havde hørt, at Lazarus var alvorlig syg. Jesus havde rimeligvis fortalt dem det, da han havde faaet Meddelelsen. Men om Lazarus nu sov, kunde de ikke forstaa, hvorfor Mesteren ønskede at vække ham. De kan have tænkt, at dette var en forkert Bedømmelse, derfor sagde de til ham: „Herre! er han sovet ind, da bliver han frisk igen.“ Med andre Ord tænkte de,

det vilde være en stor Fejltagelse at vække en syg Mand, der hvilede i rolig Søvn, — at det vilde være meget bedre for ham at fortsætte sin Søvn.

Men de forstod ikke, hvad Jesus mente. Beretningen siger os, at: „Jesus havde talt om hans Død.“ (Joh. 11:13). Da Disciplene misforstod hans Henvisning til Lazarus som sovende, sagde han rent ud til dem: „Lazarus er død.“ (Joh. 11:14).

Her har vi fra Mesterens egne Læber et betydningsfuldt og tillige et trøstende Syn paa Døden. Døden er som en Søvn, hvilket betyder, at de, som er døde, hviler, ventende ubevidst paa, at Herrens Tid skal komme for at vække dem af Søvn — Dødens Søvn.

Saaledes ser vi, at Søvn ifølge Skriften er et Billede, der hjælper os til at forstaa Betydningen af Død.

Der er to karakteristiske Træk ved Søvn, det ene er, at de, som sover, er ubevidste. De er uvidende om, hvad der gaar for sig i Verden omkring dem. De er hverken bedrøvede eller glade. De har ingen Plager og erfarer ingen Fornemmelser af Glæde. De hverken hungrer eller tørster. Om dem siger Skrif-

ten: „De levende ved, at de skal dø; men de døde ved ikke noget.“ — (Præd. 9:5).

Men det andet karakteristiske Træk ved Søvn er ogsaa meget betydningsfuldt, naar vi tænker paa det som en Illustration paa Død. Det er Forventningen om en Opvaagnen. Om Aftenen lægger Moderen sit elskede Barn i den lille Seng, synger for det en blid Vuggesang, indtil dets Øjne lukker sig i Søvn, og dets lille Hjerne gaar ind i Glemselens Land.

Barnet er nu ubevidst, og Moderen lister sig stille ud af Værelset, lykkelig i sin Kærlighed til hendes lille Skat, og glædende sig i Forventning om næste Morgen at høre hendes Barns yndige Pludren. Der er ingen Taarer, intet blødende Hjerte, ingen Ensomhed; thi Barnet sover jo blot, og om Morgenen vil det vaagne til Liv og gennemtrænge Hjemmet med sin Glæde.

Om en ung Pige, som var død, sagde Jesus: „Pigen er ikke død, men hun sover.“ Atter her som i Lazarus' Tilfælde henviste Jesus til Døden som værende blot en Søvn.

Fordi Gud har tilvejebragt Liv gennem Kristus, vil der blive en Opvaagnen fra Dødens Søvn om Morgenen paa Jordens nye Dag, Dagen for Kristi

Rige, der snart vil gry. Jesus sagde til sine Disciple: „Vor Ven Lazarus sover, men jeg gaar for at vække ham af Søvn.“ (Joh. 11:11).

Det var Jesu Tanke at vække Lazarus af Dødens Søvn, og han udførte senere sin Hensigt til stor Glæde for Lazarus' Søstre og for alle, der holdt af ham.

Til Liv igen.

Efter at Jesus havde meddelt sine Hensigter til Disciplene, drog han til Betania, til sine Venner, Martha og Marias Hjem. Martha mødte ham, da han nærmede sig Hjemmet, og bebrejdede ham blidt, at han ikke var kommen, medens hendes Broder endnu var i Live. Da svarede Jesus hende med Ord, der i Sandhed er værd at lægge Mærke til — Ord, der har givet Ekko gennem de Aarhundreder, der er forløbet, siden de blev udtalt, Ord, der har givet Trøst til Tusinder af sørgende, der kunde gribe deres forunderlige Enkelthed og tro, at disse Ord en Dag vil blive sande. Jesus sagde: „Din Broder skal opstaa!“ (Joh. 11:23), engelsk Oversættelse: „Din Broder skal staa op igen!“

Her er Bibelens store Haab for alle, som er døde

— de skal leve igen! Men vi naa ikke overse det lille Ord igen. Jesus sagde ikke til Martha: Græd ikke, for din Broder er ikke virkelig død. Jo, han var død! Jesus havde tydeligt sagt til sine Disciple: „Lazarus er død“, og vi kan være sikre paa, at han ikke vilde modsige denne Sandhed i sin Samtale med Martha; men hans trøstende Budskab til hende var, at hendes Broder skulde leve igen, at han, som var død, vilde blive genoprejst til Liv.

Flere Aarhundreder før dette spurgte Profeten Job: „Naar en Mand dør, lever han op igen?“ (Job. 14:14). Læg Mærke til den korrekte Maade, paa hvilken Job retter sit Spørgsmaal. Job spørger ikke: „Om en Mand dør, er han saa virkelig død?“ eller: „Er der noget i en Mand (eller Menneske), der forbliver i Live efter Legemets Død?“ Job vidste, at Døden var en Virkelighed, en grusom, tragisk Virkelighed. Han vidste, at Døden var en Straf for Synd, og da hele Slægten var Syndere, saa dør alle. Hvad Job ønskede at vide, var, om den døde vilde blive oprejst til Liv. — Skal han leve „igen“?

Jesus besvarede dette Spørgsmaal for Job, for Martha og for alle, der er villige til at modtage den

enkelte Sandhed i hans Ord: „Din Broder skal staa op igen.“

At de døde skulde oprejses til Liv en Gang i Fremtiden, var ikke nogen ny Tanke for Martha, thi hun troede paa det gamle Testaments Løfter, der fremholdt dette velsignede Haab. Efter at Profeten Job havde fremsat Spørgsmaalet: „Naar en Mand dør, lever han da op igen?“ fandt han Svaret og udtrykte sit eget Haab med disse Ord: „Saa vilde jeg vente i Døden alle mine Stridsdage, indtil min Afløsning kom. Du skulde kalde, og jeg skulde svare dig, du skulde længes efter dine Hænders Gerning.“ — (Job. 14:14—15).

I en Profeti, der angaar Haabet for de Børn, der blev dræbt paa Herodes Bud ved Jesu Fødsel, siger Herren til de grædende Mødre i Profetien benævnet Raket: „... Hold din Røst fra Graad og dine Øjne fra Taarer! Thi der er Løn for dit Arbejde,“ siger Herren, „og de skal vende tilbage fra Fjendens Land. Og der er Haab for din Fremtid,“ siger Herren, og Børnene skal vende tilbage til deres Landemærke.“ (Jerm. 31:16—17).

Martha. kendte sandsynligvis disse forunderlige

Løfter, der forsikrede om en kommende Tid, da de døde, unge og gamle, vilde blive oprejste til Liv. Desuden havde Jesus været en hyppig Gæst i deres Hjem, og hun havde uden Tvivl hørt de vidunderlige Livets Ord, der kom fra hans inspirerede Læber. Saa da Jesus sagde til hende: „Din Broder skal staa op igen,“ svarede hun: „Jeg ved, han skal staa op igen i Opstandelsen paa den yderste Dag.“ (Joh. 11:24). Ja, hun tænkte, at alle de døde vilde „staa op igen“, at de vilde blive opvakte fra Dødens Søvn, fordi hun vidste, at dette var Guds Plan for hele Slægten.

Hvad kunde Martha mene med Ordene: „den yderste Dag“? Guds Plan til Slægtens Frelse og Befrielse fra Synd og Død er delt i Tidsperioder, som Bibelen kalder „Dage“. Det vil være under den sidste af disse Tidsperioder, disse Dage, at Guds store Frelses Plan vil naa sin herlige Fuldendelse. „Den yderste Dag“ i Guds Plan er en tusind Aars Dag — de tusinde Aar, hvor Kristus regerer.

At der er talt om denne Periode som en „Dag“, er af stor Betydning som en Modsætning til de forudgaaende seks tusind Aars Erfaringer for Slægten. Skrifterne henviser til disse som en Mørkets Tid, en

Nattetid med Sorg og Død. Angaaende denne mørke Nat med Synd og Lidelse og Glædens Morgen, der vil følge, skrev Psalmisten: „Thi et Øjeblik varer hans Vrede; i hans Gunst er Liv; Graad kan vare en Nat over, men Glæde kommer om Morgen.“ — Psalm. 30:6; engelsk Oversættelse.

Skønt David taler om Guds Vrede, skal vi ikke tænke paa ham som hævngherrig, eller at have Glæde i sine Skabningers Lidelser. Heller ikke vil hans Vrede give sig Udslag i Pine af de onde i et brændende Helvede for evigt; heller ikke i en Skærsild i en begrænset Tidsperiode. Det nye Testamente fortæller os om Guds Vrede og forklarer, at den nu aabenbares fra Himlen over al Ugudelighed og Uretfærdighed. (Rom. 1:18). Guds Vrede aabenbares i den Dødsdom, der er fældet over hele Slægten. — „Som alle dør i Adam.“ — (1. Kor. 15:22). I Guds Gunst er Liv, erklærer Psalmisten (Psalm 30:5).

Her er Guds Gunst stillet op i Modsætning til hans Vrede. Da vore første Forældre overtraadte Guds Lov, trak han sin Gunst tilbage fra dem. Berøvede hans Gunst kunde de ikke vedblive at leve, saa at den Dom, der lyder: „Støv er du, og til Støv skal du

vende tilbage," automatisk begyndte at træde i Kraft; thi de begyndte at dø. — (1. Mos. 3:19).

Menneskeslægten har været døende lige siden det Tidspunkt. Da Gud trak sin Gunsts Sollys tilbage, sænkede et „Mørke“ sig ned over Menneskeslægten, et Mørke saa tæt, at det har været føleligt i alle de Smerter og Kvaler, der har ledsaget Dødsprocessen. Denne „Nat“ i Verdens Erfaringer i Forbindelse med Synd og Syndens Resultater har i Sandhed været en Graadens Nat, men den skal ikke vare evigt! Det har været en lang og trist Nat, men Morgenens kommer, og med den vil ogsaa den udlovede Glæde komme — en Glæde, der vil blive ubegrænset, naar Døden ophører med at fælde sit Bytte, og da de, som er døde — ved Udøvelsen af guddommelig Magt — vil blive kaldt tilbage til Livet.

Saaledes var det, da Jesus sagde til Martha: „Din Broder skal staa op.“ — da var det ganske naturligt, at et Billede manedes frem i hendes Sind, et vidunderligt Billede af den Glæde, der vil komme til hele Menneskeslægten paa den nye Dag, da Livets Velsignelser bliver udøst over alle — og derfor svarede hun: „Jeg ved, at han skal staa op i Opstandelsen paa den yderste Dag.“ Jesus benægtede ikke, at det

var sandt, hvad hun her sagde. Ja, det var utvivlsomt en Følge af hans egen Tjeneste i dette Hjem i Betania, at dette Haab om en altomfattende Opvaagnen af alle, som sover i Dødens Søvn, stod saa klart for Marthas Hjerte. Jesus bekræftede snarere hendes Tro, da han sagde: „Jeg er Opstandelsen og Livet; den, som tror paa mig, skal leve, om han end dør; og hver den, som lever og tror paa mig, skal i al Evighed ikke dø —“ (Joh. 11:25, 56).

„Jeg er Opstandelsen og Livet,“ sagde Herren og mente dermed, at paa den fremtidige Dag, da de døde vilde blive levendegjort og Edens Have atter blomstre, og dens Grænser vilde omfatte hele Jorden, vilde han blive den Kanal, hvorigennem den guddommelige Kraft vilde fuldbyrde dette. Jesus er Verdens store Lysbringer — Livets Lys (Joh. 1:9; 8:12; 9:5). Hans Kongedømmes Styre vil indføre den „Dag“, der bringer Sundhed og Liv. Han vil blive, hvad Profeten beskriver som „Retfærdigheds Sol“, der vil opgaa med Lægedom under sine Vinger.“ (Mal. 4:2).

Kristus.

„Tror du dette?“ spørger Jesus, rettet til Martha

— tror du, at jeg er **D e n**, som vil genrejse din Broder til Livet paa den Dag, da Guds kærlige Plan med Menneskeslægten vil blive fuldbyrdet? Og Martha svarede: „Ja, Herre! jeg tror, at du er Kristus, Guds Søn, den, som kommer til Verden.“ (Joh. 11:26—27). Lige fra den Tid, da Menneskene faldt i Synd og hjemfaldt til Død, havde Gud lovet at sende en Befrier. Det Løfte blev givet Abraham, at hans Afkom skulde velsigne alle Jordens Slægter“. (1. Mos. 12:1—3 22:18).

Apostelen Paulus forklarer, at Jesus var denne „Sæd“, som Løftet gjaldt (Gal. 3:16). Og Martha vidste dette, og fordi den forjættede Kristus skulde velsigne alle Jordens Slægter, vidste hun, at han ogsaa maatte være „Opstandelsen og Livet“.

Selv paa Marthas Tid var der gaet mere end fire tusinde Aar under Dødens Herredømme. Hendes egen Broder var død, saa hun vidste, at om Guds Løfter skulde opfyldes, der talte om at velsigne alle Jordens Slægter gennem Kristus, maatte den, der sov i Døden, nødvendigvis vækkes op fra Døden; og hun troede, at Jesus var **d e n**, der vilde gøre det — „i Opstandelsen paa den yderste Dag“.

„Den, som tror paa mig, skal leve, om han end

dør," sagde Jesus. (Joh. 11:25). Her er et bestemt Løfte til alle troende om en Opvaagnen fra Dødens Søvn. Dette Løfte var først og fremmest bestemt til at forsikre Martha om, at Lazarus' Død ikke skyldtes hans Mangel paa Tro eller Troskab over for Jesus. Lazarus troede paa Jesus, men døde alligevel. Dette har været Tilfældet med alle troende fra den Tid af og indtil nu, men Jesus forsikrede Martha og os om, at Døden ikke er Enden paa det Hele, — „om han end dør eller døde, skal han dog leve“, det vil sige blive genrejst til Livet.

Saa trækker Jesus Uvishedens Tæppe til Side og giver os et yderligere Glimt af den „yderste Dag“, for at vi desto bedre kan værdsætte Guds grænseløse Kærlighed tilkendegivet i hans Foranstaltning for Liv til hele Menneskeslægten. Han siger: „Hver den, som lever og tror paa mig, skal i al Evighed ikke dø.“ Denne Udtalelse gælder ikke den nærværende Tid, da alle nu dør. Hele Menneskeslægten fremtidige Liv afhænger af, at de bliver vakt op af Dødens Søvn.

Men det vil være anderledes paa hin nye Dag — den Dag, da „Retfærdighedens Sol“ vil sprede den lange Syndens og Dødens Nattemørke og bringe Lys og Liv til hele Menneskeslægten. De, som lever da,

og som tror paa Kristus, skal aldrig dø — de skal virkelig forblive levende for bestandigt som menneskelige Væsener.

De retfærdige og uretfærdige.

Hvem vil være levende paa denne „yderste Dag“, denne Tusindaarsdag, da Velsignelser i Retning af evigt Liv vil blive sikret alle, som da tror? Hele Menneskeslægten vil da leve, thi Guds Plan gaar ud paa at opvække alle fra Dødens Søvn. Paulus siger, at der skal ske „en Opstandelse baade af retfærdige og uretfærdige“. (Apg. 24:15). Og Jesus erklærede: „Undres ikke herover! Thi den Time kommer, da alle de, som er i Gravene, skal høre hans Røst og gaa frem.“ (Joh. 5:28—29). Den trøsterige Tanke i Resten af dette Skriftsted har tidligere været fordunklet ved en urigtig Oversættelse. Rigtigt oversat lyder det saaledes: „De, som har gjort det gode for at opstaa til Liv, men de, som har gjort det onde for at opstaa til Dom“ (Ordet Dom blev tidligere oversat Fordømmelse. (Oversætterens Anmærkning).

„De, som har gjort det gode,“ siger Herren, skal komme frem til „Livets Opstandelse“. Dette sigter

til den Løn, som de indvlede troende vil faa, som har bevist deres Værdighed til „Herlighed, Ære og Uforkrænkelighed.“ (Rom. 2:7). Disse skal leve og regere med Kristus som en Del af den Abrahams „Afkømt“, gennem hvilken alle Jordens Slægter skal velsignes (Gal. 3:27—29). Disse vil blive lig Jesus og vil dele hans himmelske Herlighed. (1. Joh. 3:2). De vil faa en „Livets Krone“, ja, Delagtighed i „guddommelig Natur“. — (Aab. 2:10; 2. Peter 1:4).

De, som kommer frem i Opstandelsen for at leve og regere med Kristus, vil blive et meget lille Antal i Sammenligning med de Millioner, som er døde. Jesus taler om dem som „en lille Hjord“, som Faderen har besluttet at give Riget. (Lukas 12:32). Den store Majoritet af de døde tilhører den Klasse, som ikke har gjort det gode, set fra det guddommelige Standpunkt. De dør som Medlemmer af en syndig døende Slægt. Maalt med menneskelige Maalestokke har de fleste af dem været moralsk redelige — gode Borgere og gode Naboer — men de har ikke fulgt i Jesus Fodspor; derfor har Jesu Blod ikke givet dem en retfærdig Stilling ind for Gud.

Ikke desto mindre elsker Gud ogsaa disse, og han sendte sin Søn for at dø for dem, for at de maatte

faa en Lejlighed til at opnaa evigt Liv. Evigt Liv gennem Jesus kan kun opnaas paa Troens Grundlag, og den store Majoritet af Menneskeslægten har aldrig haft en virkelig Lejlighed til at tro. Millioner har aldrig hørt om Jesus, og iblandt dem, der har hørt om ham, er der kun faa, der klart har forstaaet den virkelige Hensigt med, at han kom til Verden. Der har været saa mange modstridende Teorier, hvad Kristus og Kristendommen angaar, at de fleste ærlige Mennesker er forvirrede og derfor aldrig har taget Kristendommen alvorligt. De har ikke forsætligt været onde, men de har ikke gjort „det gode“ i den Forstand, at de er bleven Jesu Efterfølgere.

Disse Millioner skal ogsaa vækkes fra Dødens Søvn. Paulus taler om disse Opvaagnede og forklarer, at det er Guds Vilje, at de skal „frelses og komme til Erkendelse af Sandheden.“ (1. Timoteus 2:4—6). Den store Sandhed, som da vil blive bekendtgjort for alle — klart og saaledes, at man ikke kan tage fejl, er denne, at Jesus „gav sig selv som en Løsesum for alle“, det vil sige, at han døde for „hele Verdens Synder“, og de, som tager imod denne Gave, kan leve. — (1. Joh. 2:2).

Det var dette, Jesus mente, da han sagde til Mar-

tha: „Enhver, som lever“ — det vil sige, som er vakt op fra Dødens Søvn i Opstandelsen paa den yderste Dag“ — og tror paa mig, skal i al Evighed ikke dø. (Joh. 11:26).

Det vil blive Prøvetiden for Verden, den Tid, da den vil staa Ansigt til Ansigt med den store Afgørelse, som vil betyde evigt Liv eller evig Død. (Apg. 17:31). Da Jesus lovede, at de vilde komme frem fra Døden, sagde han, at de vilde komme frem til det, som han beskrev ved det græske Ord *k r i s i s*, det vil sige en Prøvetid, hvor de, om de vender sig til Gud, til Jesus og til Retfærdighed, ikke vil behøve at dø igen, men ved saaledes at tro vil „leve til evig Tid“. — (Joh. 6:51).

„Tror du dette?“

Da Jesus fremsatte det vidunderlige Haab for Martha, stillede han dette Spørgsmaal til hende: „Tror du dette?“ Dette er et hjerteransagende Spørgsmaal ogsaa for os den Dag i Dag. Dersom vi kan udøve en ægte Tro paa Guds Løfter, vil megen Bitterhed og Sorg blive fjernet fra vore Hjerter, naar vore kære bliver taget fra os gennem Døden. Dersom vi kan tro, vil vi vide, at de ikke er gaaet bort for bestan-

dig, men at der vil blive en herlig — de dødes Hjemkomst —, en Opvaagnen fra Dødens Søvn. Angaaende Lazarus sagde Jesus til sine Disciple: „Jeg drager hen for at vække ham af Søvn. (Joh. 11:11), og Jesus kommer igen i sit andet Komme for at vække fra Dødens Søvn alle disse, for hvilke han døde. Det var hans Offerdød, der forvandlede Døden til at være en stille Søvn, fra hvilken der vil blive en Opvækkelse.

Hvor bogstaveligt vil dette blive?

Der har været saa megen Misforstaaelse med Hensyn til Haabet om Opstandelsen, at mange finder det vanskeligt at gribe den virkelige Forstaaelse af, hvad den vil betyde for Menneskeheden. Men der skulde ikke være noget svævende desangaaende, thi Jesus gav Illustrationer, der pegede paa den meget bogstavelige Maade, hvorpaa Guds Løfter vil blive opfyldt. Vi har en af disse Illustrationer her, hvor det drejer sig om Lazarus. Efter at Herren havde forklaret Martha den store Sandhed angaaende den almindelige Opstandelse og gjort det tydeligt, at paa „den yderste Dag“ vilde disse, der var vakt op fra Døden og troede paa ham, aldrig dø — saa gik han

hen til hendes Broders Grav, og ved Udøvelsen af Guds Kraft kaldte han ham ud af Døden.

Jesus talte til Lazarus og sagde: „Kom herud!“ Og Beretningen siger os, at „den døde kom ud“. (Joh. 11:43—44). Jesus gav saa Ordre til, at man skulde fjerne Gravklæderne fra ham, saa at han atter frit kunde færdes blandt Familien og Vennerne. Han var nu tilbage hos dem — den samme Lazarus, som før han døde. Han var ikke et Fantom eller et Spøgelse. Han behøvede ikke at banke paa Borde for at lade sine Venner vide, at han var i deres Midte, thi han var personligt og legemligt vendt tilbage til dem. Akkurat ligesom Lazarus havde været død, saaledes var han nu levende, og hans Søstre og Venner glædede sig.

Her har vi en praktisk og forstaaelig Illustration af, hvad det vil betyde for Menneskeslægten, naar alle, som er i Graven, skal høre Jesu Røst, der vækker dem fra Dødens Søvn. Mangfoldiggør i dit Sind tusinde Millioner Gange denne frydefulde Scene i Betania, da Lazarus hørte den guddommelige Autoritets Røst, der vakte ham op fra Døden, og saa vil du i nogen Udstrækning forstaa, hvad Gud mener med sine Løfter om at velsigne alle Jordens Slægter.

Dette endelige Formaal med Jesu Komme til Verden retfærdiggjorde Englenes Budskab den Nat, Jesus blev født, det herlige Budskab, der lød: „Frygter ikke; thi se, jeg forkynder eder en stor Glæde, som skal være for hele Folket (eng. Overs.: for alle Folk). Thi eder er i Dag en Frelser født, som er den Herre Kristus i Davids By.“ (Lukas 2: 10-11).

Er du sønderknust, fordi een, du havde kær, er blevet taget bort i Døden? Det er en svær Oplevelse, thi en frygtelig Tomhed efterlades dem, der er blevet tilbage. Men fat Mod. Adskillelsen varer ikke evig. Paa den frydefulde Morgendag — en Morgendag, som nu er nær — i denne herlige Genforeningens Tid vil du gense den, du elskede. Fortsæt imidlertid at nære Troen paa Guds Løfter og hans Evne til at opfylde Løfterne. Og, om du kan det, saa giv dig selv den store Glæde, der ligger i at fortælle andre om det Haab, der inspirerer dit eget Hjerte til at fortsætte og vandre videre i Nattens Mørke, medens du venter paa den Glæde, som du kan være sikker paa, at Morgenen vil bringe.

Printed in U. S. A. by
DAWN BIBLE STUDENTS ASSOCIATION
East Rutherford, N. J. 07073